

צמאה נבטשי

מועדי כניסת השבת

מוצאי שבת	הדלקת נרות
ירושלים: 7.31	ירושלים: 6.19
תל-אביב: 7.33	תל-אביב: 6.35
חיפה: 7.33	חיפה: 6.26
ביתר עילית: 7.31	ביתר עילית: 6.35
רבינו תם: 8.11	
הנץ החמה: 6.18	
סוף זמן ק"ש למג"א: 8.49	
סוף זמן ק"ש למג"א: 9.25	
סוף זמן תפילה למג"א: 10.05	
סוף זמן תפילה למג"א: 10.29	

גליון 13

פרשת כי תבא תשע"ב - דברות קודש מאת הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

"וּלְתַתְּךָ עֲלִיּוֹן עַל כָּל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר עָשָׂה לְתַהֲלֶה וְלִשְׂמַם וּלְתַפְאֶרֶת וְלְהִיתְךָ עִם קָדֹשׁ לִיהוָה אֱלֹהֶיךָ פֶּאֶשֶׁר דְּבַר" (כו' יט).

עם ישראל עם קדוש, מחפשים רק לעבוד על קדושה וטהרה, עם ישראל לא מחפשים להשיג לא "נבואות" ולא "מדרגות" שזה מה שאומות העולם ואנשים שלא יודעים דרכי עבודת ה' מחפשים, וזה הטעות של בלעם ושל כל אומות העולם. אצלם העיקר זה להיות אדם גדול, אדם חשוב, אדם מפורסם. אבל אצל עם ישראל מחפשים רק דבר אחד איך לעבוד על קדושה וטהרה, שזה ההפך מכל השיטות ומכל התורות של אומות העולם, שלא יודעים מה זה קדושה. הם בכלל לא מכירים מה זה המושג של קדושה. עם ישראל קדושים לא מסתפקים בדיבורים, אצלם קודם כל מתחילים לעבוד על הקדושה, על שמירת העינים, על קדושת הברית, ונלחמים על הדברים האלה, להינצל מה"לאו" של "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם" אפילו שזה קשה מאוד, ואדם לא רואה כמעט שום אפשרות להינצל מזה, אבל הוא יודע שצריך להילחם בזה, אין לו ברירה בשביל זה הוא בא לעולם... וזה שכתוב "באבן שלמה" מהגאון מוילנא שאדם בא לעולם רק כדי לנצח את הדבר הזה, רק בשביל זה הוא בא לעולם, לא בשביל שום דבר אחר, כל הדברים האחרים באים לסייע לקדושה, אנשים חושבים שקדושה זה דבר צדדי, יש תרי"ג מצוות, ויש שם גם כן את ה"לאו" של "ולא תתורו". ארבעה ועשרים דברים מעכבין את התשובה... והוא אינו יודע שראיית העינים עון גדול שהיא גורמת לגופן של עריות שנאמר "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם" (רמב"ם הל' תשובה פרק ד'). אומר הרמב"ם שכל אלו שחושבים שאפשר לדלג על ה"לאו" של "ולא תתורו", לשים את זה בסוגריים, לשים את זה בצד, להגיד "יש תרי"ג מצוות... אז מצווה אחת אני לא מקפיד... הרי לא כל אחד מהדר בכל המצוות? אני מהדר בלהיות גאון, להיות מפורסם, להיות בעל רוח הקודש, אבל להדר אחר ה"לאו" של "ולא תתורו" אין לי זמן לזה, זה לא באפשרותי, אני אדם עסוק, אני נוהג ברכב". ובאמת העולם נמצא בטעות, ודאי שאדם יכול לשמור את העינים, אפילו אדם שנוהג יכול לשמור את העינים, הוא יכול לבקש מה' שישמור לו את העינים, כי ע"י תפילה אפשר להשיג הכל. כמו אברהם אבינו שהלך בכל העולם ולא ראה שום דבר וכמו כן הבנים של יעקב אבינו, הלכו מישראל עד ארץ מצרים, והם לא פתחו את העינים כל הדרך אומר המדרש שהם לא ראו שום דבר בדרך, אדם יכול לנסוע בכל העולם בשמירת עינים! עכשיו נוסעים לאומן, ודאי שאפשר לשמור את העינים בדרך. "המסתכל בעריות ואומר שאין בכך כלום" - אדם פוגם בעינים ואומר מה עשיתי?! איזה עבירה עשיתי?! עלי זה לא משפיע לרעה, זה שקר !! מסופר על ה"בית ישראל" שנפגש עם כמה פרופסורים, הם שאלו אותו, מדוע החרדים מפחדים כל כך, מכל ראייה, ומכל מבט, ועלינו הפרופסורים הדברים האלה בכלל לא משפיעים ולא מפריעים לנו, אמר להם, משל למה הדבר דומה, לבדואי ואירופאי, הבדואי הולך כל היום על אבנים, על קוצים, על ברקנים, מיום שהוא נולד הוא הולך על האבנים הכי חדות, וזה בכלל לא מפריע לו, הוא לא מרגיש שום כאב (מחמת ההרגל). ואילו אדם אירופאי שנכנס לו טיפת אבן לנעל, טיפת חול הוא כבר לא יכול ללכת הרגל כואבת לו, יש לו מזה יסורים נוראים. הנמשל הוא שאתם הפרופסורים, דומים לבדואים, כבר כל כך טימאתם את עצמכם, באין סוף טומאות, אז אבן קטנה עבירה קטנה, ראייה, מבט אסור, כבר לא משפיע עליכם אבל אדם שהוא כולו עדינות הנפש, כולו זכות הנפש, כל דבר הכי קטן, כל עבירה הכי קטנה, כל הסתכלות אסורה, כל ראייה אסורה, זה מפריע לו, זה כואב לו, זה דוקר אותו, כמדקרות חרב. הבחירה של האדם היא רק בעינים, ברגע שהאדם ישמור את העינים, הוא יגיע לכל המדרגות שבעולם, הוא לא ידבר לשון הרע, הוא לא יקפיד, הוא לא ישנא, הוא ישמור שבת, יניח תפילין... ולא רק על העינים הגשמיות צריך לשמור, אלא גם את עיני השכל צריך לשמור, אדם יכול לשמור את העינים הגשמיות, אבל יש לו עוד אין סוף עינים, עינים של קנאה, עינים של שנאה, עינים של כבוד, הוא צריך לשמור את כל סוגי העינים שיש לו, לנתק את כל החושים שלו מהעולם, שלא יהיה לו עינים לשום דבר בעולם, לשום נושא בעולם, אלא כל החושים, וכל הרצונות, יהיו רק לה' יתברך בכבודו ובעצמו, וכששומר את העינים, (עינים הגשמיות ועיני השכל קנאה, שנאה...) אז זוכה ל"גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך", מתגלים לו כל סודות התורה, סודות הבריאה, וכל הנפלאות שבעולם.

להצלחת יעקב נת שרה ומשפחתו שיחי'

להצלחת הרב והרבנית שליט"א

פני מלך

באור פני מלך

לפח לקבל את התיקון שלה. כל אחד והמסלול שהוא צריך לעבור. גם אי אפשר להגיע לזה אלא כשה"אני" הזה לא קיים. ה' לא צריך אותי שאני אהיה מוצלח. ה' לא צריך אנשים מוצלחים בעולם. הוא מספיק מוצלח הקב"ה. הוא לא צריך מצליחנים פה. את מי הוא כן צריך? קרוב ה' לנשברי לב, לכל אשר יקראוהו באמת. הוא רק צריך שיציעו "איה". תאוותו של הקב"ה היא לשכון בתוך לבנו כשאנחנו כאן בתחתונים. אנחנו יכולים וצריכים לגלות אלוקותו בעולם גם דרך זה שלא נעשה כלום. עצם הווייתנו שאנחנו שמחים, מוחייכים, אומרים מילים טובות, מאושרים במצב שלנו, מבינים שהשמחה זו העבודה הפנימית שאנחנו צריכים לעשות כאן וזה בעצמו הגילוי של ה' בעולם.

יודעים מה קורה אתנו. ובין הערביים זה לא דווקא זמן מנחה, זה יכול להיות כל היום. מה עושים אז? צעקת הלב. ממעמקים קראתיך י-ה. כשכבר אי אפשר יותר, כשהצער הוא כל כך גדול, כשאין גבול לצער, אי אפשר אז לדבר. אז האדם צועק. קול בלי מילים. בלי אותיות. כמו השופר שהוא הסמל של צעקת הלב של כל עם ישראל. אתה לא יכול להרשות לעצמך או להתפנק, להתבכין, זה אתה יכול לעשות כשהולך לך טוב. אבל כשיש לך צרה? כשאתה בחלל הפנימי? אתה הרי בסכנה, אתה חייב להחזיק מעמד בחלל הזה, אתה חייב להגיע לאור, לראות את ה' בתוך החלל הפנימי, אתה חייב לצעוק "איה". ואי אפשר להגיע לזה כשאתה מרגיש שמגיע לך, שחייבים לך, שעשו לך עוול. לא מגיע לך כלום. כל נשמה באה

"יש זמנים שאדם מתמודד עם כאלה בעיות קשות הוא נמצא אז במה שקוראים "החלל הפנימי", ששם זה חושך, מתפללים אבל לא מרגישים כלום, הולכים לעשות איזה מצווה ורוצים לעשות אותה עם כל הלב אבל זה נהיה לא כל כך עם כל הלב, יש פתאום כאלה קושיות, כאלה סטיות, וכאלה בזיונות מקבלים, כאלה כשלונות וכאלה אכזבות שלא רואים שם את ה' ח"ו, שזה "חלל פנימי", שזה שעת בין הערביים. לא יודעים מה קורה אתנו. לכאורה, צאת הכוכבים יותר חושך מבין הערביים, אבל הסכנה הגדולה היא דווקא בבין הערביים, כי כשבא חושך, אז זה כבר בריאה חדשה, ויהי ערב ויהי בוקר, אם יש כבר חושך ולילה סימן שעוד מעט יהיה בוקר יהיה אור. אז זה בסדר, זה מצוי. כל הבעיה שפתאום נהיה בין הערביים, ולא

פרבראות התורה

"וענית ואמרת לפני יהוה אלהיך..." (כו' ה')

רש"י מפרש "וענית" - לשון הרמת קול. מכאן אנו למדים, שמביא הביכורים קורא את הפרשה המוטלת עליו ("מקרא ביכורים") בקול רם, כראוי למי שמשמיע שבח וודיה לה'. לדברי הצדיק רבי שלמה'לה מראדומסק (בעל "תפארת שלמה"), "וענית" הוא מלשון הכנעה והגמכות קול, כמו שכתוב (שמות י', ג'): "עד מתי מאנת לענות מפני?". ופרשו: עד מתי אתה מסרב אתה להכנע? ובשעה שאדם נגש לעבודת ה', הוא צריך תחילה להכניע את עצמו לפני הבורא יתברך, ולחוש את שפלותו של בשר ודם בשעת קיום המצוה, והוא שנאמר כאן: "וענית" תכניע את עצמך לפני אדון העולם - ורק אחר כך - "אמרת לפני ה' אלקיך" - תיגש לעבודת ה'.

"והיה כי תבוא אל הארץ" (כו' א')

אומרים חז"ל, שבמצות הבאת הביכורים, שובר האדם את מידת הגאווה שבו - שהרי אפילו אם הוא שר וגדול, ולו כמה עיירות וכפרים, ואפילו הוא מלך בישראל בכבודו ובעצמו - חייב הוא ליטול את סל הביכורים על כתפו, ולשאת אותו מהר הבית עד העזרה (חצר המקדש). והוא בעצמו (ולא שליחו) מביאם אל הכהן שבאותו משמר. ואף על פי שהכהן הזה היה עני, ופרנסתו ממנו (מהמלך או מהשר), מכל מקום, השר או המלך, בא ועומד אצל הכהן בענוה ובשפלות-רוח, וקורא לפניו את פרשת הביכורים. ובכך משבר הוא את מידת הגאווה שבו, ונעשה עניו ושפל-רוח, שהן מידות יקרות מאד, שבהן נשתבחו גדולי העולם: אברהם, משה, אהרן, דודו המלך.

קריאת קודש

סיפור למרשה

"ארמי אובד אבי וירד מצרימה" (כו' ה')

ודרו"ל: לבן ביקש לעקור את הכל, לבן הוא בלעם, שהוא בחי' עמלק כידוע, שהוא עיקר זוהמת הנחש, שרוצים לעקור את ישראל לגמרי ח"ו, להתגבר על כל אחד בתאוות רעות מאד הנמשכות מזהמת הנחש ולעוקרו לגמרי ח"ו ח"ו, אבל ה' לא יעזבנו בידו והקדים לרחם עלינו ע"י שנתן לנו את התורה שמתקנת הכל, וזהו בחי' ביכורים, שהם תיקון לחטא אדה"ר, לגרש ולבער זוהמת הנחש בחי' לבן ועמלק מישראל, שאחיותם בבחי' מתיקות הדבש (שמרמו על תאוות העוה"ז), כי ע"י הביכורים הבאין מהדבש כשפרש"י על פסוק (שמות לד', כו) "ראשית בכורי אדמתך וכו'" מתקנין זאת, וע"כ צריכין להזכיר בווידי ביכורים, ארמי אובד אבי, שהוא בחי' לבן, בחי' עמלק, שהם עיקר זוהמת הנחש, כי ע"י ביכורים מתקנים כל זה, וזוכין לעקור ולמחות זכר עמלק, בחי' לבן הארמי, ולזכות לקדושת ישראל קדושת התורה שקבלנו בשבעות שהוא יום ביכורים.

"נחפשה דרכינו ונחקרה, ונשובה עד ה'" (איכה ג')

בשנת תרכ"ז (1867) פרצה בבויוס מגיפה קטלנית, שהפילה חללים רבים בקרב בני הקהילה. כמקובל בישראל, התכנסו יהודי העיר בבתי הכנסיות, כדי לשפוך שיח ותפילה לפני השוכן במרומים. וכאשר המגיפה בעיר לא פסקה, נמנו וגמרו ראשי הקהילה להטיל על כמה נכבדים, המקובלים על הרבים כצדיקים גמורים, שיחקרו וידרשו בכל שכונות העיר, אם לא נכשל מישרו בחטא כבד, והביא בכך למקום מגוריו את הצרה הגדולה שנתרגשה עליהם. ולפני שהוציאו לפועל החלטה זו, פנו ראשי הקהילה לרבם האהוב, רבי מרדכי, כדי שיתן את הסכמתו לכך. רבי מרדכי האזין בקשב רב לדברי הבאים, אך דחה בתוקף את ההצעה המעשית של ראשי הקהילה, ואמר להם בין השאר: אני מאמין, כמותכם, שאין עגש בלא חטא, ובכל עת עלינו לפשפש במעשינו ולתקן את דרכינו, כי "אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא" (קהלת ז', כ). אולם בענין זה עלינו לדבוק כל הימים בכלל הבא: עונות וחטאים צריך אדם לחפש, לא אצל אחרים - אלא אצל עצמו! וכאשר כל אדם בעירנו יקיים בגופו את "נחפשה דרכינו ונחקרה, ונשובה עד ה'" (איכה ג', מ) - שכן כתוב "נחפשה דרכינו" - את דרכינו שלנו, ולא של אחרים - רק אז יטהר ממילא הציבור הגדול שלנו מכל חטא ועון, ויקוים בנו הכתוב (תהילים קמד', יד'): "אין פרץ (=צרה ושב)ר) ... ואין צוחה ברחבתינו" ... ובודאי אז תעצר המגיפה!.

(ליקוטי הלכות, בכור בהמה טהורה ד, כו) שבת שלום!

היה שותף בהפצת דברי רבנו הקדוש מפי הרה"ח ר' אליעזר ברלנד שליט"א בתרומה סמלית של 1 ש"ח ביום, שמך יועבר לברכה אצל הרב שליט"א לפני ראש השנה לזרע בר-קיימא, לרפואה, לפרנסה, לעילוי נשמה וכו'

טל: 052-7639126 - 052-7602440